

„Ja så bliver jeg altså nødt til at henvende mig til en anden,“ sagde han. „F. Eks. til Skolelærer Hansen. Eller mener De, at også han måske vil have Betænkeligheder?“

„Det skal jeg ikke videre udtale mig om. Jeg vil blot sige, at dersom han skulde spørge mig tilråds, vil jeg naturligvis på det bestemteste fraråde ham at gøre sig til Antikristens Ærendsvend her i Menigheden.“

Nu blev det Torben for meget. Nu vilde han af med den Mand. Han følte med eet en rent legemlig Lidelse ved Synet af al dette rugende Flæsk; og den stramme Blandingslugt af Stald og gammel Tobak og sur Sved, der allevegne fulgte Præsten og altid havde været ham til stor Plage under Samværet med ham, syntes pludselig forstærket og blev ham ulidelig.

„Jeg forstår Dem nu og har ikke mere at tale med Dem om. Jeg stempler Deres Adfærd som lumpen. De vil hævne Dem, fordi De ikke har kunnet få mig til at dele Deres Livsanskuelse, — og nu skal hele Sognet straffes i den Anledning. Det vilde være komisk, dersom det ikke var så oprørende.“

Men Mads Vestrup blev siddende. For den Slags Fornærmelser havde han en tyk Hud. Han svarede roligt med at kalde det mørk og gådefuld Tale, at han skulde kunne have nogen personlig Tilfredsstillelse af at gøre ham eller noget andet Menneske til Kristen. Nej, når han var kommen her, var det alene for at efterkomme sin Pligt som Guds og Kirkens Tjener, og i nogen anden Egenskab var han sig heller ikke bevidst nogensinde at have optrådt der.

Torben bad ham nu rent ud om at gå. Han var bleven så nervøs, at han dirrede. Og endelig rejste da Mads Vestrup sig, tavs som den, der har måttet slippe et stort Håb. Han hilste med et kejtet Buk og gik bort uden noget Forsøg paa at byde Torben Hånden til Afsked, hvad dennes hele Holdning just heller ikke opfordrede til.

Så gik han langsomt hjemad i dybe Tanker. Han havde ganske vist heller ikke dennegang glemt at smøge op forneden for at skåne sine Søndagsbukser; men hverken Mågeflokkene ude på Fjorden eller Farvepragten i Skoven forlokkede idag hans Sind. Han gik med Blikket fæstet til Jorden, mens store Ting fuldbyrdedes i hans Indre.

Da han kom ud af Skoven og så Hjemmet ligge for ham i